

Rozjímanie na stredu 31. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 31. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: vzdať sa
všetkého pre Krista je dar;
najprv sa zamyslieť nad
prijatými darmi; ovocie nesenia
Kríža.

SVÄTÝ LUKÁŠ nás v evanjeliu
dnešnej svätej Omše stavia zoči-voči
niektorým Ježišovým slovám, ktoré
nás možno niekedy prekvapili: „Ak
niekto prichádza ku mne a nemá v
nenávisti svojho otca, matku, ženu,
deti, bratov, sestry, ba aj svoj život,

nemôže byť mojím učeníkom“ (Lk 14, 25). V rôznych starozákonných textoch sa „milovať a nenávidieť“ používa ako označenie definitívnej preferencie, ako silná voľba. Hovorí sa, že Jakub miloval Ráchel a nenávidel Leu (porov. Gn 29, 30), alebo že Pán miloval Jakuba a nenávidel Ezaua (porov. Rim 9, 13). V tomto zmysle nás Ježišove slová učia, že nasledovanie jeho šľapají je nad všetky ostatné cesty na tejto zemi. „Musíme mať lásku ku všetkým, príbuzným i cudzincom, ale bez toho, aby sme sa pre lásku k nim odvracali od lásky k Bohu“[1], komentoval svätý Gregor Veľký. Kristove slová by sa dali „preložiť ako *milovať viac, milovať lepšie*, a nie milovať sebeckou alebo zakrnelou láskou. Milovať máme Božou láskou“[2].

Až keď objavíme, že to, čo od nás Ježiš žiada, je v skutočnosti dar, vďačnosť umožní veľkorysú odpoveď. Ježiš nikoho neprestáva volať. S

každým sa chce podeliť o to
najväčšie, čo má, o pravú a
bezpodmienečnú lásku, a preto nás
žiada, aby sme ju slobodne prijali.
Vtedy ostatné pozemské skutočnosti
nadobúdajú svoju oprávnenú váhu a
dostávajú sa na správne miesto v
našej existencii. V inom momente
Ježišovho života počujeme, ako
hovorí: „Veru, hovorím vám: Niet
nikoho, kto by pre mňa a pre
evanjelium opustil dom alebo bratov
a sestry, alebo matku a otca, alebo
deti, alebo polia, aby nedostal
stonásobne viac; teraz, v tomto čase,
domy, bratov, sestry, matky, deti i
polia, hoci s prenasledovaním, a v
budúcom veku večný život“ (Mk 10,
29-30).

PO TOM, ako Ježiš vyzýva svojich
poslucháčov k úplnej odovzdanosti,
používa dva trochu záhadné

príklady. Najprv im hovorí o človeku, ktorý sa rozhodol postaviť vežu a nesadol si, aby si vypočítal, koľko to bude stáť. V druhom prípade im hovorí o bitke, do ktorej sa chystá kráľ s iným panovníkom, a naráža na potrebu sadnúť si a zvážiť, či je možné zvíťaziť. Zdá sa zvláštne, že Ježiš hneď po tom, čo požiadal, aby dali všetko, hovorí o výpočtoch a úvahách.

Možno je jeho cieľom práve to, aby nás prinútil zamyslieť sa nad konštantou svojho života: že pravé darovanie seba vždy vychádza z pozorného zvažovania predchádzajúceho daru; v skutočnosti je samotné darovanie seba, aj keď sa zdá, že sme to len my, kto ho uvádza do činnosti, v skutočnosti ticho pohnuté Bohom. V noci pred svojím umučením Ježiš predniesol svoju vykupiteľskú obeť slovami: „Nik mi život neberie, ja ho dávam sám od seba“ (Jn 10, 18). A

aby nevznikli pochybnosti, dáva svoj život uprostred radosti: „Veľmi som túžil jesť s vami tohto veľkonočného baránka skôr, ako budem trpieť“ (Lk 22, 15). Úplné odovzdanie sa vyplýva z vďačnosti za veľký dar, ktorý bol zadarmo prijatý. Ježiš ďakuje svojmu Otcovi za všetko dobro, ktoré sa chystá vyliť na svet; uznáva, že je šťastný, že sa môže podieľať na vykúpení ľudstva. To je jediný zdroj nevypočítateľného a nezmerateľného sebadarovania.

Na príkladoch evanjelia môžeme uvažovať o tom, čo sme dostali, a vidieť, aké prostriedky máme k dispozícii. Ak chceme postaviť vežu, aby sme dosiahli nebo, alebo vyhrať bitku nášho života, musíme najprv zvážiť, aké sú naše zbrane. Často nám nechýba úprimnosť cieľa alebo túžba odpovedať Bohu, ale možno budeme musieť zvážiť, čo je najcennejšia sila a prostriedky, ktoré máme k dispozícii: Pánovo volanie a

On sám. Ak Boha vnímame ako konkurenta, ľahko sa stane, že jeho požiadavky budeme vnímať ako stratu pre nás. Ak Ho objavíme na svojej strane, na našej strane, potom sa pustíme do budovania toho, čo je potrebné.

V OBOCH PRÍKLADOCH, ktoré Ježiš ponúka, je nápadná možno bezvýznamná zhoda: pred začatím stavby a pred vstupom do boja sa obidve rozhodnutia mali urobiť v sede. Sadnúť si a zvážiť, či budeme schopní postaviť vežu, alebo či budeme schopní vyhrať bitku, môže znamenať pozrieť sa dovnútra, aby sme rozoznali, či naša dôvera spočíva predovšetkým v Bohu, a nepodľahnúť sebestačnosti, nehovoriac o skratkách, ktoré nás vedú k riešeniu vecí svetskou chytrosťou. Tento vnútorný boj je

prvý a základný, aby sme mohli veľkodušne nasledovať Krista. Možno teda povedať, že „existuje hlbšia vojna, ktorú musíme všetci vybojovať. Je to pevné a odvážne rozhodnutie zrieknuť sa zla a jeho zvodov a vybrať si dobro, pripravení osobne zaplatiť cenu: to je nasledovanie Krista, to je nesenie vlastného kríža“[3].

Keď žijeme pre Božiu veľkosť a dôverujeme mu, potom aj „malé nepríjemnosti, znášané a prijímané s láskou, sú najpríjemnejšie pre Božiu Dobrotu, ktorá svojim verným len za pohár vody prisľúbila nevyčerpatelné more završenej blaženosti. A keďže takéto príležitosti sa dajú nájsť v každej chvíli, ak sa využijú, sú vynikajúcim prostriedkom na zhromaždenie mnohých duchovných bohatstiev“[4]. Svätý Josemaría, keď sa raz zúčastňoval na požehnaní s kúskom *Lignum Crucis*, poznamenal k tým,

ktorí boli s ním: „Po tom, ako nám dajú požehnanie, pobožkajme kríž, ale úprimne hovoriac, že ho milujeme, pretože v kríži už nevidíme to, čo nás stojí námahu alebo čo by nás mohlo stáť, ale skôr radosť z toho, že sa môžeme darovať, zbaviť sa všetkého, aby sme našli celú Božiu lásku“[5].

Panna Mária sa vedela postaviť k päte kríža a zanechať všetko, vrátane svojho syna, v Božích rukách. Možno sa v Jej srdci rozhorela vďačnosť, keď videla, čo Boh robí pre ľudstvo a ako veľmi nás miluje, aj keď to znamenalo bolesť dočasne sa zaobísť bez Ježiša. „Uprostred temnoty utrpenia a smrti svojho Syna naďalej verila a dúfala v jeho vzkriesenie, vo víťazstvo Božej lásky“[6].

[1] Svätý Gregor Veľký, *Homílie o evanjeliách*, 37,3.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 97.

[3] František, *Anjel Pána*, 8-IX-2013.

[4] Svätý František Saleský, *Úvod do zbožného života*, III, 35.

[5] Svätý Josemaría, slová zo 14. septembra 1969, citované v Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid 2000, s. 217.

[6] František, *Audiencia*, 1-III-2017.